

Nr 246.

Av herr **Holmström**, om utgivande till majoren Erik Holmquist av visst belopp, utgörande till statsverket återbetalade dyrtidstillägg åt vissa officerare.

Under år 1918 utbetalade kassaförvaltningen vid Kungl. Livgardet till häst dyrtidstillägg å lönetillägget till officerare för tjänstehästar.

Häröver gjorde vederbörlig revision anmärkning. Kungl. Kammarrätten förklarade dock, att dessa utbetalningar gjorts i enlighet med gällande författningar och ogillade anmärkningen. Efter besvär hos Kungl. Maj:t godkände Kungl. Maj:t emellertid anmärkningen.

Det anmärkta beloppet kr. 10,231 och 98 öre har i vanlig ordning återbetalats.

Den 15 mars 1921 — alltså omkring tre år efter det utbetalningen verkstälts — ankom till kassaförvaltningen vid Kungl. Livgardet till häst ytterligare anmärkning å kr. 1,842 och 48 öre, vilket belopp på grund av revisionens förbiseende icke medtagits i den tidigare gjorda anmärkningen. Efter regementsintendentens i ärendet avgivna förklaring ogillade Kungl. Kammarrätten även denna anmärkning. Vederbörande revision besvärade sig hos Kungl. Maj:t, som godkände anmärkningen. Detta Kungl. Maj:ts beslut delgavs kassaförvaltningen vid Kungl. Livgardet till häst den 5 februari 1926, alltså åtta år efter det de anmärkta utbetalningarna verkstälts.

Dåvarande regementsintendenten vid K. 1, kaptenen Erik Holmquist, ingick den 23 mars 1926 till Kungl. Maj:t med underdånig ansökan att av nåd bliva befriad från återbetalningsskyldighet, framhållande bl. a. svårigheten att efter åtta år återfordra de anmärkta dyrtidstilläggen av den personal, till vilken de utbetalats. Denna ansökan blev bifallen endast i vad den rörde utbetalning till tre då avlidna officerare. Det återstående beloppet kr. 1,293 och 86 öre skulle emellertid av kapten Holmquist inbetalas till statsverket. Kungl. Maj:ts ifrågavarande beslut delgavs Kapten Holmquist den 2 mars 1928. Målet har således blivit slutgiltigt avgjort först tio år efter det utbetalningarna verkstälts.

För kapten Holmquist skulle det naturligtvis bliva svårt att efter tio år av vederbörande löntagare, vilka för övrigt skingrats från regementet, återkräva beloppen. Kapten Holmquist lämnades av Riksräkenskapsverket

emellertid icke tillfälle att vidtaga några sådana åtgärder. Ty redan den 19 mars underrättades han av Förste stadsfogden, till vilken saken var överlämnad för indrivning, att om beloppet icke vore inbetalat före den 23 mars — alltså inom *fyra* dagar — »kommer exekutiv förrättning att ske utan vidare anmaning och även i gäldenärs frånvaro».

Kapten Holmquist nödgades då låna pengar för att undgå exekutiv åtgärd. Över detta synnerligen bryska sätt att behandla tjänsteman i redogörareställning kunna en del reflexioner göras.

Till saken hör vidare, att bestämmelserna i vederbörlig författning angående dyrtidstilläggs åtnjutande voro så avfattade, att de anmärkta utbetalningarna mycket väl kunna anses försvarade. Kungl. Kammarrätten var ju också av den meningen, att utbetalningarna varit riktiga.

Andemeningen torde också hava varit, att sådant dyrtidstillägg skulle utgå. Och redan i juli 1921 intogs i författningen en preciserad bestämmelse därom, att dyrtidstillägg å lönetillägg för tjänstehästar skall utgå.

Det måste därför vara billigt, att kapten Holmquist befrias från sin omnämnda återbetalningsskyldighet, varför jag vördsamt hemställer,

att riksdagen må anvisa kr. 1,293 och 86 öre att betalas till förre regementsintendenten vid Kungl. Livgardet till häst, nuvarande majoren vid Intendenturkåren Erik Holmquist, för av honom på grund av ovan nämnda förhållanden gjorda inbetalning till statsverket.

Stockholm den 21 januari 1929.

Nils Holmström.
